Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Offentlige købsaftaler«

(96/C 212/03)

Det Økonomiske og Sociale Udvalg besluttede den 4. juli 1995 under henvisning til forretningsordenens artikel 23, stk. 2, at udarbejde en udtalelse om »Offentlige købsaftaler«.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's Sektion for Industri, Handel, Håndværk og Tjenesteydelser, som udpegede José Ignacio Gafo-Fernández til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 8. maj 1996.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 336. plenarforsamling af 29.-30. maj 1996, mødet den 29. maj 1996, med 108 stemmer for, 1 imod og 3 hverken for eller imod, følgende udtalelse.

1. Indledning

1.1. Hvor store beløb, der er tale om i forbindelse med offentlige købsaftaler, blev bedst anslået i Dr. Cecchinis velkendte rapport om omkostningerne ved ikke at virkeliggøre EU's indre marked. I denne rapport fra 1985 blev værdien af den økonomiske aktivitet, der falder ind under betegnelsen »offentlige købsaftaler«, anslået til 530 mia. ECU på årsbasis, hvilket svarer til 15 % af EU's bruttonationalprodukt. Heraf blev kun beskedne 2 % af kontrakterne tildelt en virksomhed, som var hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvorfra udbyderen kom. Dette kunne tyde på, at fællesskabsdimensionen på dette felt var utilstrækkelig, og at der var lang vej igen. Senere analyser, som Kommissionen er i færd med at foretage, viser derudover på foreløbig basis, at 30 % af det samlede tal kan henføres til nationale myndigheder, 25 % til lokale og regionale myndigheder og de sidste 45 % til offentlige eller private virksomheder.

1.2. For at bøde på dette har EU siden 1970'erne opbygget en betydelig lovgivning på området med henblik på at gøre tildeling af offentlige kontrakter gennemsigtig og hindre forskelsbehandling. Den valgte juridiske form har i alle tilfælde været direktiver, siden 1986 baseret på artikel 100 A.

1.3. Det er vigtigt nøje at definere, hvad man forstår ved en »offentlig købsaftale«, som dermed er omfattet af disse retsakter. En »offentlig købsaftale« er en aftale om indkøb, bygge- og anlæg eller tjenesteydelser, som en offentlig myndighed eller en enhed, som kan sammenlignes med en sådan, indgår efter udbud. Altså omfattes ikke blot statslige, regionale og lokale myndigheder, men også private virksomheder, der kan sidestilles med offentlige virksomheder, da de udfører tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, således som defineret i traktatens artikel 90.

1.4. Valget af juridisk form har uundgåeligt måttet falde på direktivet, da EU-lovgivningen skal indarbejdes i et for de offentlige myndigheder særlig følsomt område, nemlig statens eller andre offentlige instansers indgåelse af købsaftaler. Det er derfor blevet skønnet nødvendigt, at EU's beføjelser tilpasses gældende praksis i hver enkelt af medlemsstaterne. Alligevel har valget af juridisk form rejst nogle problemer:

— En langsom gennemførelse af direktiverne i de forskellige medlemsstaters nationale lovgivning, med særlige problemer på regionalt og lokalt plan.

— Forskellige fortolkninger i de forskellige medlemsstater af de forpligtelser, der er indeholdt i direktiverne.

1.5. Den 15. april 1994 undertegnede EU i forbindelse med afslutningen af Uruguay-runden under GATT (GATT-aftalen) en ny aftale om offentlige udbud (»Agreement on Government Procurement«, GPA). GPA-aftalen ændrede bl.a. minimumsgrænserne, og EU er forpligtet til at indrette sig derefter. Kommissionens direktivforslag (KOM(95) 107) er midlet til at opfylde denne forpligtelse. ØSU afgav sin udtalelse den 5. juli 1995 [1].

1.6. EU's lovgivning på området kan inddeles i to hovedgrupper af direktiver:

— Direktiver om bygge- og anlægskontrakter, om indkøbskontrakter og om tjenesteydelseskontrakter (som fastsætter minimumsbetingelser for harmonisering).

— Direktiver om klageprocedurer, som åbner mulighed for tre typer aktioner: indførelse af foreløbige forholdsregler (f.eks. med suspensiv virkning på en uretmæssig udbudsbeslutning), annullering af udbudsprocessen og tildeling af kompensation til de berørte virksomheder.

Desuden skal man skelne mellem generelle direktiver og direktiver vedrørende såkaldt »undtagede sektorer« (vandforsyning, energi, transport og telekommunikation), som gennemføres i en senere fase. Sidstnævnte direktiver adskiller sig fra førstnævnte på punkter som

[1] EFT nr. C 256 af 2. 10. 1995.

definitionen af udbyderen, minimumsgrænserne for anvendelsen, fastsættelsen af tekniske specifikationer og betingelserne for offentliggørelse, deltagelse og kontrakttildeling.

1.7. Det er naturligt, at ikke alle offentlige købsaftaler, uanset beløbsstørrelse, bør være omfattet af disse bestemmelser. Derfor har man fastsat en række minimumsgrænser, som efter GATT-aftalen nu ser således ud:

— Bygge- og anlægskontrakter: 5 mio. ECU.

— Indkøbs- og tjenesteydelseskontrakter: 130 000 ECU for centraladministrationen og 200 000 ECU for de øvrige udbydere, der omfattes af de generelle direktiver; mellem 400 000 og 600 000 ECU for de undtagne sektorer.

Alle disse beløbsgrænser er uden moms, og ECU-beløbene ajourføres hvert andet år.

1.8. Fire principper skal sikre gennemsigtighed og hindre forskelsbehandling af virksomheder fra forskellige medlemslande:

— Offentlighed om udbudsproceduren: ved obligatorisk offentliggørelse med passende minimumsfrister i EFT og on line-adgang til databasen TED (»Tender Electronic Data«).

— Fastsættelse af præcise udbudsbetingelser: dette forudsætter, at der anvendes fælles tekniske krav og normer, eller, i mangel på samme, nationale krav og normer, der kan opfyldes af virksomheder fra andre lande, efter en prioritering, som er præcist fastlagt i direktiverne. (Endvidere forbydes anvendelsen af tekniske krav, som har til formål at begrænse eller forvride konkurrencen.) Endelig er der krav om gennemsigtige betingelser for tildeling af kontrakter (offentligt udbud, begrænset udbud eller udbud efter forhandling) og af kriterierne for udvælgelsen.

— Gennemsigtig udvælgelsesprocedure: baseret på anvendelse af ovennævnte kriterier og på offentlighed og i påkommende tilfælde begrundelse af afviste bud. I samme retning virker aktionerne vedrørende certificering (godkendelse) af udbudsprocessens gennemsigtighed.

— Efterfølgende kontrolprocedure: baseret på Kommissionens eget »overvågningssystem« og eventuelt indberetning fra virksomheder, som måtte føle sig uretmæssigt forbigået, samt mulighed for at anke til de nationale domstole eller EF-Domstolen i Luxembourg.

1.9. ØSU har i de seneste år haft lejlighed til at udtale sig om disse direktiver [1]. Indholdet af ØSU's udtalelser kan resumeres på følgende måde:

1.9.1. ØSU har påpeget de vanskeligheder, som etableringen af et sæt juridiske rammer for liberalisering af offentlige købsaftaler kunne forventes at medføre i praksis, og foreslået, at der foretages en opfølgning og tilpasning af direktiverne på grundlag af de indhøstede erfaringer.

1.9.2. ØSU har understreget det nødvendige i, at gennemsigtigheden forbedres i forbindelse med udformning af kontrakterne og udvælgelse af buddene, og henledt opmærksomheden på klageproceduredirektivernes helt afgørende betydning. Imidlertid har ØSU udtrykt tvivl om, hvorvidt det kan betale sig at nedsætte minimumsgrænserne eller udvide pligten til at levere statistisk information, i betragtning af de ekstra udgifter til administration, som dette ville medføre. Endvidere har ØSU fremhævet, at det er nødvendigt, at små og mellemstore virksomheder får lettere adgang til sådanne udbud.

1.9.3. Desuden har ØSU opfordret til, at der anvendes en fleksibel strategi vedrørende brug af leverandørvirksomheder i forbindelse med fastsættelse af tekniske udbudsspecifikationer, så at behovet for præcise specifikationer tilgodeses, uden at det fører til konkurrenceforvridning.

2. Beskrivelse af den aktuelle situation

2.1. Der findes i dag ikke nogen præcis opgørelse over, hvor mange offentlige udbud der er helt åbne for konkurrence i EU, og hvor stor den økonomiske betydning af disse er. Eurostat er begyndt at undersøge spørgsmålet, men er ifølge de tilgængelige oplysninger ikke nået særlig langt. Europa-Kommissionen råder over visse informationer, som viser, at antallet af udbud af denne art er fantastisk stort (de administrative problemer, der følger i kølvandet, ligeså), ligesom man her kan aflæse fænomenets makroøkonomiske betydning.

2.2. ØSU ønsker at understrege, at denne manglende statistiske gennemsigtighed, som kan tilskrives en ringe vilje hos medlemsstaterne til at indsamle de relevante oplysninger og fremme gennemsigtigheden, er en af de

[1] — Udtalelse fra ØSU om tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, 25. marts 1992, EFT nr. C 106 af 27. 4. 1992.
— Udtalelse fra ØSU om offentlige bygge- og anlægskontrakter, 25. marts 1992, EFT nr. C 106 af 27. 4. 1992.
— Udtalelse fra ØSU om offentlige bygge- og anlægskontrakter, 22. oktober 1992, EFT nr. C 332 af 16. 12. 1992.
— Udtalelse fra ØSU om offentlige indkøb, 22. oktober 1992, EFT nr. C 332 af 16. 12. 1992.

faktorer, der hæmmer opmærksomheden om problemets størrelse, uden hvis løsning det indre marked ikke vil kunne fuldbyrdes.

2.3. En reel liberalisering af offentlige udbud vil ikke alene medføre virkeliggørelse af forslagene vedrørende det indre marked, men også føre til en betragtelig reduktion af de beløb, som de offentlige myndigheder, der er omfattet af disse direktiver, skal betale for et bygge- og anlægsarbejde, et indkøb eller en tjenesteydelse. Som led i den nedbringelse af de offentlige underskud, der er et af ØMU-kriterierne, vil den således opnåede mere rationelle anvendelse af de offentlige midler kunne spille en vigtig rolle, hvilket bør fremhæves.

2.4. Man bør heller ikke overse den sociale dimension i denne liberalisering af offentlige udbud. Åbningen må på ingen måde gå ud over niveauet af social beskyttelse i de enkelte lande. Der skal derfor holdes omhyggeligt øje med de vilkår for underkontrahering og levering af tjenesteydelser, som virksomheder beliggende i tredjelande tilbyder. Der er nu for første gang taget et positivt — omend utilstrækkeligt — skridt i denne retning, idet Rådet efter flere års debat har vedtaget en fælles holdning om forslaget til direktiv om grænseoverskridende underkontrahering (udsendt arbejdskraft).

2.5. En reel liberalisering af offentlige udbud forudsætter først og fremmest en anden indstilling hos de udbydende instanser. De bør således bringes til at indse de indlysende samfundsmæssige fordele, som anvendelsen af disse grundlæggende principper vil have i form af en mere kompetent og effektiv udførelse af et bygge- og anlægsarbejde, et indkøb eller en tjenesteydelse, til en lavere pris og med samme garantier for kvalitet og pålidelighed.

2.6. Kommissionen har indledt et stort antal overtrædelsesprocedurer, dels i tilfælde, hvor medlemsstaterne gennemfører EU-lovgivningen for langsomt, dels hvor de offentlige myndigheder anvender den uhensigtsmæssigt eller retsstridigt.

2.7. EF-Domstolen i Luxembourg har afsagt forskellige domme og indledt et stort antal procedurer vedrørende ovennævnte aspekter. Summen af domme og kendelser på området er begyndt at etablere en retspraksis, som vil kunne lette vejen for kommende procedurer, særlig for de nationale domstole. Nedenfor følger en oversigt over de vigtigste afgørelser, domme og kendelser:

— Direktiverne er direkte gældende, også selv om de ikke er omsat til national lovgivning, og også selv om den nationale lovgivning ikke til fulde er rettet ind efter de generelle principper, som er indeholdt i disse direktiver (Sag 10/76).

— Alle deltagere i et udbud skal behandles lige (Sag 243/89).

— Afgrænsning af undtagelser og fravigelser fra direktiverne, særlig vedrørende forhandlede procedurer i forbindelse med bygge- og anlægskontrakter og indkøb (Sag 194/88).

— Forbud mod på uberettiget vis at give regionalt eller lokalt beliggende virksomheder forrang (Sag 21/88).

— Forbud mod på et ikke-objektivt grundlag at forbeholde en bestemt gruppe af virksomheder retten til at deltage i et udbud (Sag 272/91).

— Forbud mod på uberettiget vis eller i uforholdsmæssigt omfang at anvende bestemte sociale kriterier ved kontrakttildelingen, f.eks. anvendelse af langtidsledige som arbejdskraft (Sag 10/76) eller anvendelse af indvandrede arbejdstagere af en bestemt nationalitet (Sag 113/89).

— Forpligtelse til forudgående offentliggørelse af et udbud, medmindre der er tale om et særdeles hastende anliggende, som ikke har kunnet forudses, og hvis hastende karakter kan godtgøres behørigt (Sag 24/91).

— En virksomhed, som er en del af en virksomhedsgruppe, skal have adgang til udbudsproceduren, selv om den ikke råder over det udstyr eller de midler, som er nødvendige for at udføre den opgave, der er genstand for udbuddet (Sag 389/92).

2.8. Europa-Kommissionen har oprettet to rådgivende udvalg til fremme af adgangen til deltagelse i offentlige udbud. I det ene sidder embedsmænd fra de nationale myndigheder i de forskellige medlemsstater og i det andet repræsentanter for de relevante interesseorganisationer. Udvalgene har til opgave at rådgive Kommissionen om gennemførelsen af direktiver på området, ligesom de skal fungere som formidlingsinstans og referencepunkt på nationalt plan.

2.9. »Molitor-gruppen« kom i sin rapport fra juni 1995 om lovgivningsmæssig og administrativ forenkling i EU med fem specifikke anbefalinger om offentlige købsaftaler:

— Direktiverne bør gennemføres inden for de fastsatte frister.

— Hensigten med direktiverne, nemlig at gøre det lettere at deltage i offentlige udbud, må ikke modificeres af nationale regler, som direkte eller indirekte modarbejder denne hensigt.

— Direktiverne kan eventuelt erstattes af et sæt klart definerede principper, om nødvendigt støttet af en forordning for at undgå uoverensstemmelser mellem medlemsstaterne og øge gennemsigtigheden. (Dette forslag er udtrykkeligt blevet afvist af Kommissionen på grundlag af juridiske overvejelser og den opfattel-

se, at det ikke er politisk opportunt ved hjælp af en forordning at begrænse den fleksibilitet, medlemsstaterne har, når de skal tilpasse EU-normerne til realiteterne i de enkelte lande.)

— Medlemsstaterne skal garantere, at sanktionerne ved overtrædelse af EU's regler om offentlige købsaftaler anvendes overalt i Unionen.

— Princippet om, at kontrakter udbydes i deres helhed, skal opretholdes, men samtidig bør man i højere grad anvende nationale og internationale underentreprisekontrakter, således at små og mellemstore virksomheder bedre kan deltage.

2.10. ØSU er i færd med at udarbejde en udtalelse om tekniske standarder, gensidig anerkendelse, prøvning og certificering. ØSU finder, at indførelsen af EU-normer bør fremskyndes mest muligt som et vigtigt middel til at begrænse eventuelle forvridninger, der kan være en kendsgerning i forbindelse med offentlige købsaftaler som følge af anvendelsen af nationale normer eller endog sektorspecifikke normer i et givet land.

2.11. ØSU finder, at underkontrahering i forbindelse med offentlige købsaftaler er en måde at tilrettelægge arbejdet på, som først og fremmest tager sigte på en specialisering af arbejdets udførelse. I denne sammenhæng bør små og mellemstore virksomheder spille en særlig rolle.

Imidlertid bør man være opmærksom på, at netop når det drejer sig om underkontrahering har man kunnet konstatere omgåelse af arbejdskontrakter og sikkerhedsnormer. Derfor benytter ØSU lejligheden til at opfordre Kommissionen til at tage initiativ til at bevidstgøre medlemsstaterne om det vigtige i, at der i denne vigtige sektor af samfundsøkonomien føres kontrol med, at gældende love og arbejdskontrakter overholdes.

2.12. Endvidere har ØSU noteret sig, at der i flere medlemsstater er ved at blive dannet nationale foreninger, som skal fremme anvendelsen af disse principper i forbindelse med offentlige købsaftaler [1]. ØSU støtter stærkt dette initiativ, eftersom det har betydning både i forbindelse med formidlingsindsatsen (og dermed bidrager til at øge gennemsigtigheden) og i forbindelse med uddannelse af de personer, der skal stå for den praktiske udmøntning.

3. De vigtigste problemer i forbindelse med en reel liberalisering af offentlige indkøb

3.1. For at få belyst de problemer, som såvel de udbydende instanser som de budgivende virksomheder støder på for at leve op til disse direktiver, og for at evaluere direktivernes omkostningseffektivitet organiserede ØSU i december 1995 en række høringer i Düsseldorf og Bonn med repræsentanter for forskellige myndigheder i Tyskland (forbunds- og delstatsmyndighederne) og for de forskellige interesseorganisationer, som skal stå for udmøntningen af EU's normer. Resultaterne af høringerne er særdeles nyttige for forståelsen af de problemer af juridisk og praktisk art, som såvel de udbydende instanser som de budgivende virksomheder støder på i forbindelse med reglernes anvendelse.

3.2. Endvidere udarbejdede man som opfølgning af disse høringer og for at få suppleret de synspunkter, som dér var kommet til udtryk, det spørgeskema. Spørgeskemaet blev sendt til et stort antal interesseorganisationer, der har med offentlige udbud at gøre. Selv om det samlede antal besvarelser (ca. 80) kun kan betragtes som delvis repræsentativt, kan man på baggrund af hovedtendenserne i besvarelserne udpege en række barrierer af generel karakter. ØSU noterer sig, at Kommissionen er i færd med at foretage en analyse baseret på et stort antal spørgeskemaer med et solidt videnskabeligt grundlag. ØSU roser Kommissionen for dette initiativ og ønsker i sin egenskab af observationscenter for det indre marked at blive holdt underrettet om resultaterne af analysen.

3.3. På baggrund af resultatet af spørgeskemaundersøgelsen kan man konstatere, at selv om samtlige udbydende instanser og budgivende virksomheder er klar over eksistensen af national lovgivning på området, er der en velbegrundet tvivl om systemets omkostningseffektivitet. Her peges der navnlig på systemets sendrægtighed og de omkostninger, der hænger sammen med flersprogetheden og papirarbejdet i almindelighed.

3.4. Nedenfor følger en ikke-udtømmende oversigt over nogle af de vigtigste problemer, som for overblikkets skyld er samlet i nedenstående grupper.

3.5. *Problemer i forbindelse med lovgivningen og anvendelsen af samme*

— De overgangsperioder, som nogle lande bevilges i selve direktiverne.

---

[1] Forum Öffentliches Auftragswesen (Forum ÖA) e.V.
Gustav-Heinemann-Ufer 84-88,
D-50968 Köln

Associazione »Verso l'Europa«
Via S. Bartolomeo — Pal Vitelli
I-06012 CittC Di Castello (PG)

The Association for Regulated Procurement (ARP)
Windsor House
Temple Row
Birmingham B2 5LF
England

Nederlandse Vereniging voor Aanbestedingsrecht
Postbus 75505
N-1070 AM Amsterdam

Asociación Española de Contratación Pública y Regulada
Maria De Molina, 44
E-28006 Madrid

ESB [Forum on Public Procurement in Ireland (FPP)]
27 Lower Fitzwilliam Street
Dublin 2
Irland

— Langsommelig inkorporering af direktiverne i national lovgivning. Særlige problemer, som de regionale og lokale myndigheder kan støde på. Umiddelbar anvendelighed i offentlige eller dermed sammenlignelige virksomheder.

— Visse eksempler på mangelfuld gennemførelse af EU-retsakterne i medlemsstaternes lovgivning.

— Modstand hos de nationale og navnlig de lokale myndigheder mod at anvende reglerne for offentlige købsaftaler på deres respektive kompetenceområder.

— Punktuelle problemer i forbindelse med aktiviteter, der skønnes at være af vital betydning for en medlemsstats sikkerhed, eller som kan sidestilles med sådanne aktiviteter.

— Ændringer af minimumsbeløbene. Problemer som følge af valutakursudsving.

3.6. *Problemer ved udformningen af udbudsbetingelserne*

— Fravær af ensartede tekniske normer (på EU-plan, nationalt plan eller sektorspecifikke), som skal ligge til grund for proceduren for udvælgelse af buddene, samt deontologiske regler for tilbudsgiverne.

— Vurdering af virksomhederne og buddenes kvalitet.

— Gennemsigtige kriterier for evaluering af buddene.

— Gennemsigtig og ikke-diskriminerende fastsættelse af betingelserne for kontrakttildeling (offentligt udbud, begrænset udbud efter opfordring eller forhandling).

— Opdeling af udbud i mindre segmenter for at komme ned under minimumsgrænserne for udbud på EU-plan.

— Anvendelse af de sociale vilkår, der gælder i udbudslandet og hos den udbydende myndighed.

3.7. *Problemer i forbindelse med offentliggørelsen*

— Standardisering af udbudsbekendtgørelserne.

— For korte frister for udsendelse til og offentliggørelse i EFT.

— Interesserede virksomheders, navnlig små og mellemstore virksomheders, adgang til de nødvendige informationer, herunder især de relevante databaser.

— Den generelle problemstilling med hensyn til underkontrahering som en form for arbejdsorganisering, der hovedsageligt er begrundet i behovet for specialisering i forbindelse med arbejdets udførelse.

— Etablering af begrænsede lister, hvor der er tale om udbud efter opfordring eller forhandling.

— I almindelighed, vanskelig adgang til deltagelse i udbud for små og mellemstore virksomheder på tilfredsstillende vilkår.

— Virksomhedernes generelle problemer med hensyn til fortrolighed.

3.8. *Problemer i forbindelse med kontrakttildelingen*

— Gennemsigtige tildelingskriterier og overensstemmelse mellem de faktiske tildelingskriterier og de i udbudsbekendtgørelsen fastlagte ditto.

— Begrundelse af afslag over for virksomheder, som anmoder derom (problemer med forretningsmæssig fortrolighed).

3.9. *Problemer vedrørende klagemulighederne*

— Styrkelse af Kommissionens kompetence med hensyn til overvågning og oplysning.

— De nationale domstoles og EF-domstolens rolle. Adgang for berørte virksomheder og etablering af et lovkompleks på området.

— Udmøntning af beslutningerne: præventiv indsats, skadegodtgørelse og sanktionsmuligheder.

— Fravær af ensartet ramme for sanktioner og forskellig indstilling hos de nationale myndigheder med hensyn til ikke-opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse med offentlige købsaftaler.

4. Nogle konkrete ideer til, hvordan udbudsreglerne i EU kan forbedres

4.1. På baggrund af analysen af besvarelserne af spørgeskemaundersøgelsen kan man formulere de første ideer til konkrete aktioner. Følgende kan nævnes:

4.2. Det bør understreges, at den vigtigste og mest hastende opgave for medlemsstaterne er, at de fuldfører tilpasningen af deres nationale lovgivning til direktiverne om offentlige købsaftaler, og at de tilpasser den til ånden i EU-bestemmelserne i de tilfælde, hvor gennemførelsen af direktiverne har været mangelfuld.

4.3. Før lovgivningen således er konsolideret og omsat i praksis, bør der ikke ændres på de eksisterende EU-regler, og eventuelle ændringer bør tage udgangspunkt i de erfaringer, som vil være indhøstet, efter at det aktuelle system i flere år har været i fuld drift.

4.4. Det bør undersøges, om det er hensigtsmæssigt at styrke uddannelsesprogrammerne, som finansieres af Kommissionen, og som kunne forvaltes af interesseorganisationer i de enkelte lande, med sigte på at bevidstgøre og forberede personalet i såvel de udbydende instanser som de virksomheder, navnlig små og mellemstore

virksomheder, som har interesse i at deltage i sådanne offentlige udbud.

4.5. Med afsæt i de strukturer, der allerede findes i flere medlemsstater, bør man etablere sammenslutninger og fora for fremme af offentlige udbud. Disse kunne bl.a. have til opgave at udvikle oplysningsprogrammer på området og virke som nationalt referencepunkt med henblik på at afklare problemer med fortolkning af EU-reglerne og de nationale regler.

4.6. Der bør udvikles nye alternative metoder og procedurer for at forbedre offentliggørelsen af udbuddene, f.eks. gennem bedre adgang til og udbredelse af elektroniske oplysninger om disse, og for at stimulere små og mellemstore virksomheders deltagelse i udbuddene gennem dannelse af europæiske økonomiske interessegrupper, som enten er underlagt nationale regler eller EU-regler.

4.7. I en kommissionsmeddelelse bør der ske en præcisering af kriterierne for anvendelse af tekniske krav afpasset efter den prioritering, der fremgår af direktiverne.

4.8. Koordineringen mellem på den ene side Kommissionen og på den anden side de relevante nationale myndigheder og de nævnte fora for offentlige udbud bør styrkes, således at der kan opnås en holdningsændring med hensyn til offentlige købsaftaler og de potentielle problemer kan identificeres og løses. Endvidere bør der ydes teknisk støtte til de offentlige organer på lokalt eller regionalt plan, der indleder en udbudsprocedure, som foreskrevet i direktiverne.

4.8.1. ØSU opfordrer til, at Kommissionen hurtigst muligt puster nyt liv i det rådgivende udvalg, som erhvervs- og arbejdsmarkedsorganisationerne i Europa har oprettet. Dette bør være et uomgængeligt supplement til de nationale sammenslutninger, idet Kommissionen derved får mulighed for at modtage forslag fra de udbydende instanser og samtidig kommunikere sine synspunkter og prioriteter til samme instanser.

4.9. Medlemsstaterne bør anmodes om at oprette organismer på nationalt plan, som på grundlag af standardiserede kriterier og inden for passende frister indsamler nationalt aggregerede oplysninger om processen hen imod en reel liberalisering af offentlige udbud og formidler disse til Kommissionen.

Bruxelles, den 29. maj 1996.

Carlos FERRER

Formand for

Det Økonomiske og Sociale Udvalg